

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M. S.**, st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupen JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov-Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2015 č.j. OAM-868/ZA-ZA04-ZA15-2015, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Františka Kubína se určuje částkou 12.814,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Polská republika podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

[2] V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 27.11.2015 byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobce žalovanému vytkl, že jako účastník řízení byl zkrácen na svých právech, a to porušením ust. § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil skutečný stav věci, nepřihlédl ke všem okolnostem, které v řízení vyšly najevo, a rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Dále namítl porušení čl. 3 odst. 3 Dublinského nařízení, neboť správní orgán nezhodnotil existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů v Polské republice. Uvedl, že správní orgán mylně vyvozuje úzkou interpretaci nemožnosti uskutečnit převoz do Polské republiky pouze v případě systematických nedostatků, zatímco možnost uskutečnění převozu do jiné země EU má podléhat šíření vymezenému individuálnímu testu. Jako státní příslušník Ukrajiny se obává, že jeho žádost nebude v Polské republice řádně individuálně posouzena. Polské správní orgány odmítají udělení mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny na základě tvrzení možnosti vnitřního přesídlení do západních částí země. S odkazem na zpravodajský server Irin, přes milión vnitřně přesídlených osob původem z konfliktních oblastí na východě Ukrajiny čelí významným problémům při přesídlování a nedostatečné podpoře ze strany ukrajinských orgánů. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Samostatnou žádostí z téhož dne požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Soud žádosti vyhověl usnesením ze dne 7.1.2016 č.j. 62Az 9/2015-22.

[4] Samostatnou žádostí ze dne 29.12.2015 požádal o ustanovení právního zástupce a tlumočníka z jazyka ruského a nesouhlasil s rozhodnutím bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Žádosti o ustanovení advokáta bylo vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 19.1.2016 č.j. 62Az 9/2015-33.

[5] Žalovaný k žalobě dne 3.12.2015 uvedl, že pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, s tímto nesouhlasí, neboť neshledává naplnění některého z důvodů § 73 odst. 2 s.ř.s. K věci samé uvedl, že neporušil žalobcem namítaná procesní ustanovení a zdůraznil, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu bylo prokázáno, že účastník řízení byl dne 7.10.2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného schengenského víza č. 007205746 vydaného Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015 do dne 24.11.2015, počtem 20 dní pobytu a dvojnásobným vstupem.

V daném případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Dle jeho přesvědčení nehrozí jmenovanému v Polské republice nelidské či ponižující zacházení. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jmenovaný podal dne 12.10.2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že ze své vlasti vycestoval 7.10.2015 letecky z Kyjeva do Prahy společně se svou manželkou V. (e.č.X) a svými nezletilými dětmi S. (e.č. X) a D. (e.č. X). Důvodem opuštění vlasti byla skutečnost, že na něj byl vyvíjen tlak kvůli jeho regionálnímu původu. Ze zákona je osvobozen z válečných operací a lidé z jeho okolí mu dávali najevo, že cizí muži bojují místo něj. Rodina musela opustit kvůli válečným operacím dům v Gorlovce. Protože nemohl najít práci, Ukrajinu opustil. V případě návratu se bojí nepřízně lidí z Doněcké oblasti. Z cestovního dokladu bylo zjištěno, že účastník řízení byl dne 7.10.2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného schengenského víza č. 007205746 vydaného Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015 do 24.11.2015. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S odvoláním na uvedené v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestraně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění jmenovaného na území Polské republiky. Správní orgán požádal dne 16.10.2015 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 22.10.2015 správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

II.

[7] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o mezinárodní ochraně probíhalo za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka a bylo zahájeno žádostí ze dne 12.10.2015. V žádosti žalobce uvedl, že do července 2014 žil v obci Gorlovka, v červenci až prosinci 2014 v Žytomyrské oblasti, Praževu, od prosince 2014 do 30.9.2015 v obci Neresnycja a dne 30.9.2015 pobýval v Polsku a pak opět až do 7.10.2015 v Neresnycji. On ani nikdo z rodiny nebyl nikdy politicky organizován, a pokud se týká náboženství, vyznává pentecostel – letniční hnutí. Nevykonával vojenskou službu, má vysokoškolské vzdělání, pracoval jako řidič a vlastnil firmu na zpracování kamene. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že byl na něj vyvíjen tlak kvůli jeho regionálnímu původu, že nebrání svou vlast, přičemž ze zákona byl osvobozen z válečných operací. V práci mu bylo vyhrožováno likvidací staršími muži. Probíhala pátá nebo šestá vlna mobilizace a mladé lidi ze Zakarpatí odváděli do války. Musel opustit svůj dům v Gorlovce kvůli válečným operacím i kvůli náboženství. Vzhledem k tomu, že nemohl najít práci kvůli svému původu, opustili Ukrajinu. Přemýšleli o různých evropských zemích, ale v ČR má kamaráda. Čeština je podobná ruštině, vyhovuje jim kultura i náboženství, ale protože je velmi těžké si vyřídit české pracovní

vízum, ačkoliv to sám nezkoušel, věděl to jen z doslechu, vyřídil si polské vízum kvůli nabídce práce, a bylo mu řečeno, že na základě tohoto víza pak může odjet i do jiných evropských zemí. V případě návratu se obává nepřízně k lidem z Doněcké oblasti. Neexistuje možnost najít si dobrou práci a začít podnikat. Do Gorlovky se nemůže vrátit. Obává se i z důvodu náboženství, protože protestantské víry tam jsou

zakázány. Ukrajinská vláda zakazuje přepravu zboží na východ, je tam blokáda. Jako přesídlenci z východu byli neustále kontrolováni, pravidelně se museli hlásit, neměli tam svobodu pohybu. Dále založena fotokopie víza č.X ve Lvově na dobu od 25.9.2015 do 24.11.2016 polským konzulátem.

[8] U jednání krajského soudu žalobce podrobně vylíčil svou situaci na Ukrajině, na nutnost vystěhovat se z rodného města a přesídlit v rámci Ukrajiny, a na problémy, se kterými se on i jeho rodina v novém místě pobytu setkávala. K přezkoumávané věci pak právní zástupce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí schází zachycení jakýchkoliv specifik polské skutečnosti. Ze statistik je zřejmé, v jakém poměru vyřizuje Polská republika žádosti žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, a tyto vypovídají, že v Polsku získá mezinárodní ochranu jen málo osob, a je benevolentní k těm, kteří mají polské předky. Žalovaný správní orgán nevyužil ust. § 17 Dublinského nařízení a zdůraznil, že žalobce nežádá o mezinárodní ochranu z ekonomických důvodů. Zástupce žalovaného správního orgánu zdůraznil, že nebylo prokázáno, že existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, a v žádném případě nedosahuje možné riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Do dnešního dne na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých orgánů či Evropského soudního dvora ani ze strany Soudu pro lidská práva, nebylo vdáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Polsku.

III.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.

[10] Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009. V tom případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný zastupovaný členský stát.

IV.

[11] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[12] Je nesporné, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na

území ČR dne 12.10.2015, resp. dne 7.10.2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v České republice, byl držitelem platného národního víza č. X vydaného Polskou republikou dne 21.9.2015 ve Lvově s platností ode dne 25.9.2015 do dne 24.11.2015, a proto je nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, dle kterého je v případě žalobce k posouzení žádosti příslušná Polská republika, která přijala příslušnost k posouzení žádosti. Žalobce v žalobě a u jednání soudu zpochybnil postup žalovaného správního orgánu, který se dostatečně nezabýval čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce cit. Nařízení (*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*), neboť dle jeho názoru má možnost uskutečnění převozu do jiné země EU podléhat šířeji vymezenému individuálnímu testu. S odvoláním na zprávu organizace Helsinki Foundation for Human Rights polské správní orgány odmítají udělení mezinárodní ochrany občanům Ukrajiny na základě tvrzení možnosti vnitřního přesídlení do západních částí země, kde nedochází k ozbrojeným konfliktům. U jednání soudu jako důkaz byly předloženy výňatky ze tří zpráv na téma postavení ukrajinských uprchlíků v Polsku, ze kterých vyplynulo, že cca třetina žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku tvoří Ukrajinci, neexistuje žádná oficiální politika prováděna s ohledem na top 5 zemí původu – Rusko, Ukrajina, Gruzie, Tádžikistán a Sýrie – protože každá žádost se posuzuje individuálně; nicméně jsou zde určité trendy, viditelné v případě syrských, ukrajinských a gruzínských žadatelů. Zatím co žádosti o azyl Syřanů jsou připuštěny, Ukrajincům a Gruzíncům je obecně odmítnuto poskytnutí jakéhokoliv stavu ochrany. Polské orgány vyjadřují názor, že situace v západní části země je stabilní, takže Ukrajinci z konfliktních oblastí na východě se mohou bezpečně a legálně usadit tam a mít přístup k potřebnému vybavení.

[13] Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání žadatele o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnější přístupy ze stran členských zemí. Kritéria pro určení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jsou uvedena v části III. nařízení. Ve vztahu k projednávané věci je pak základní pravidlo vyjádřeno v čl. 12 odst. 2, tedy že příslušným členským státem je ten stát, který udělil platné vízum. V případě zjištění, že v některém státě

však existují závažné funkční problémy, tedy že existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy, pak možnost takové ochrany je vyjádřena v čl. 3 odst. 2 cit. nařízení, která umožňuje výjimku z aplikace pravidel pro určení příslušnosti.

[14] Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to v případě Řecka, a nejedná se ani o zemi, která je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků, jako např. v Maďarsku, ohrožována řádným chodem azylového řízení. Polská republika je plnohodnotným členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi, která dodržuje mezinárodní smlouvy, a neexistují závažné důvody se domnívat, že v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud znovu zdůrazňuje, že nemá žádné informace a ani takové nebyly účastníky řízení předloženy o tom, že by oficiální mezinárodní instituce, čímž soud nemá na mysli jen soudní evropské instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylových řízení. Samotné tvrzení, byť podpořené informací, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu upřednostňují možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, nelze podřadit pod „systematické nedostatky“ v azylovém řízení. V této souvislosti soud, sice nad rámec přezkoumávané věci, uvádí, že dle konstantní judikatury českých soudů nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Konflikt je lokalizován ve východní části země a lze důvodně předpokládat a očekávat v první řadě vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny.

[15] Pokud se týká námitek porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, pak tyto uznal soud za nedůvodné. Žalovaný ve věci postupoval v souladu s veškerými právními předpisy, tedy i s mezinárodními smlouvami, zejména s Nařízením Dublin III. Žalovaný správní orgán zjistil v dostatečném rozsahu stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Právě s ohledem na to, co žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sám prokázal, že je držitelem platného víza vydaného Polskou republikou, nebylo potřebné ze strany žalovaného pro rozhodnutí ve věci prokazovat další skutečnosti či si alespoň opatřovat další podklady.

[16] Pokud se týká až u jednání soudu namítané aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III. Krajský soud nejdříve hodnotil, zda tato námitka s ohledem na obsah žaloby je vůbec přípustná z pohledu časového uplatnění. Tato námitka nebyla v žalobě takto konkretizovaná a poprvé uplatněna u jednání soudu tak byla až po uplynutí zákonné lhůty (srovnej § 71 odst. 2 větu třetí zákona č. 150/2002 Sb.). Nicméně s ohledem na uvedené porušení některých ustanovení správního řádu soud dospěl k závěru, že je možno tuto námitku připustit jako konkretizaci žalobního bodu porušení ust. § 3 správního řádu, a proto se důvodností této námítky zabýval a dospěl k závěru, že

není důvodná. Čl. 17 cit. nařízení, jež vyjadřuje diskreční oprávnění, zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci.

Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. Jestliže členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Pokud Česká republika uvedeného oprávnění nevyužila, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[17] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provede po dohodě dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy požadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[18] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[20] Ustanovenému právnímu zástupci žalobce soud přiznal odměnu ve výši **12.814,- Kč** sestávající ze tří úkonů právní služby – příprava + převzetí zastoupení + 1. porada dne 26.1.2016, 2. porada dne 5.4.2016 a účast u jednání soudu dne 6.4.2016 dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), c) a g) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění (tj. třikrát po 3.100,- Kč, celkem **9.300,- Kč**, tři režijní paušály dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tj. třikrát po 300,- Kč, tj. **900,- Kč**, plus náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. - 2 půlhodiny krát 100,- Kč, tj. **200,- Kč**. Dále byly přiznány cestovní výdaje osobním automobilem t.z. Mercedes Benz RZ X, při průměrné spotřebě 5 l/100 km, při cestě z Havířova do Ostravy a zpět, tj. celkem 36 km, ceně nafty dle vyhl. č. 385/2015 Sb. 29,50

Kč/1 litr dne 6.4.2016 plus náhrada za užití os. automobilu **189,90 Kč**. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka 10.589,90 Kč navýšena o 21 %, tj. o **2.223,88 Kč**. Částka 12.814,- Kč bude advokátovi vyplacena Krajským soudem v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[21] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého odměnu ustanovenému advokátovi platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6. dubna 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně